

Név: Dr. Molnár Lajos, az orvostudományok kandidátusa

Született: Újcsanáros, 1929.

Tanulmányok: Elemi Iskola Újcsanáros, Polgári Iskola Szerencs, Tanítóképző, Gimnázium

Diploma: Orvostudományi Egyetem, Pécs, Debrecen

Pályafutás: Szikszó, medikus és körorvos. Budapest, Szív-és Érsébeszeti Klinika, Csepel

Család: Nős. Egy fiú, egy unoka.

Kitüntetések, díjak: Egészségügy Kiváló Dolgozója, Budapestért Érdemérem, Csepelért

Sorsommal elégedett, optimista ember vagyok

- Honnan indult?

- Zemplén csücskén egy kis faluban, Újcsanároson születtem. Parasztcsaládból származom.. Apám terménykereskedő, a Futura bizományosa volt. Nyolcosztályos evangélikus elemi népiskolába jártam szülőfalumban.

- Hol folytatta tanulmányait?

- Szerencsés voltam, hiszen három testvérem közül én tanulhattam tovább. A polgári iskola harmadik és negyedik osztályát különbözetivel Szerencsen végeztem el. 1945-46-ot írunk. Kosztos diák voltam, szüleim természetben fizettek értem. Hetente hazajártam. Ezt követően két évig a miskolci Dayka Gábor utcai evangélikus tanítóképzőbe jártam, majd a miskolci Lévay József református gimnáziumban érettségiztem.

- Milyen életpályára készült?

- A magyar szakot szerettem volna elvégezni, ezért első helyen arra jelentkeztem. Az irodalom mindig is vonzott. Másodiknak az orvosi egyetemet jelöltem meg. Már elkezdtem az első évfolyamot a Pécsi Orvostudományi Egyetemen, amikor szüleim utánam küldték a budapesti egyetem bölcsész tudományi szakára szóló felvételi értesítőmet. Szavalókört szerveztem, könyveket adtam el, azonban az a kétszáz forint nem jött össze, amely ahhoz kellett volna, hogy tanulmányaimat elkezdhessem Pesten. Maradtam. Jól tanultam, ösztöndíjat kaptam.

- Az egyetemi évek következtek.

- Igen. Előbb a pécsi egyetemen három évet, majd a debreceni egyetemen ugyancsak három évet teljesítettem, és 1956-ban megszereztem a diplomát. Már utolsó éves voltam, amikor a Honvédelmi Minisztérium 25 főt kért az egyetemről, katonaeorvosnak. Közben már a Debreceni Orvostudományi Egyetem sebészeti klinikáján állást ajánlottak fel. Mivel a katonaeorvosi állást nem vállaltam el, a klinikai állást sem kaptam meg. Azt mondták: legyen akkor körzeti orvos.

- Mi történt ezután?

- Orvosi pályámat a szigorlati év után az Abaúj-Torna vármegyében lévő szikszói II. Rákóczi Ferenc kórházban kezdtem medikusként. Elődömtől előbb öt falut, majd ismét öt falut örököltem. Körorvos lettem. Az egyik Szikszóhoz közeli állami gazdaság háttérrel biztosított nekem, amellyel nap mint nap jártam a községeket: gyógyítottam a betegeket. Ezt a beosztást egy évig láttam el, emellett ügyeletet is adnom kellett. A kórházban szobám volt.

- Mit jelentett Önnek ez a Miskolchoz közeli vidéki kórház?

- A szikszói kórházban sebészet, orr-fül-gégészet bel- és gyermekosztály működött. A kórház saját ivóvízellátással rendelkezett. Szikszó nekem a falusi fiúnak hatezer lakosával alispáni hivatalával, járásbíróval, gőzmalmával, számtalan üzletével „város”-nak számított. A környezetéhez tartozó tizenhét-község kistermelői ide a piacra hozták termékeiket. A nagyközségben két artézi kút működött. Az emberek barátságosak voltak, mindenki ismert mindenkit.

- Nem tehetem, hogy az akkori igazgató-főorvosról, a sebész dr. Kiszty Jenőről ne kérdezzem.

- A sebészet alapjait tőle tanultam. Kitűnően operált. Az új orvosi ismeretekre fogékony volt, amelyeket kollégáinak is átadott. Humánus, etikus ember volt. Álljon itt egy érdekes műtét, amelyet az orvosi szakma talán nem ismer. A Szikszóhoz közeli alsóvadászi Fáji gróf fővadászát szúrta, vagy lőtte sebbel szállították az egyik miskolci kórházba. 1932-öt írunk. Dr. Kiszty Jenő ezen a betegen szív-műtétet végzett. Történt ez akkor, amikor a szívhez abban az időben még nem mertek hozzányúlni! Négy feledhetetlen évet töltöttem Szikszón.

- Hol folytatta hivatását?

- A fővárosba, a dr. Kudász József professzor által vezetett városmajori Szív-és Érsebészeti

Klinikára kerültem. Itt sebészeti, érsebészeti és aneszteziológiai szakvizsgát tettem. Megjegyzem, a professzor 1932-ben Mezőkövesden érettségizett.

Majd Petrovskij sebész-professzor – a Szovjetunió akkori egészségügyi minisztere – kérte a Magyar Tudományos Akadémiát: küldjön hozzá aspiránst. A választás rám esett. A professzor mellett két és fél évet töltöttem. 1965-ben az aspirantúrát elvégeztem, a disszertációmát megvédtem. Harminchat éves voltam.

- Milyen beosztás várta Önt itthon?

- A Baross utcai I.számú Sebészeti Klinikára kerültem docensként. Pár évvel ezután a Debreceni Sebészeti Klinika professzori állást ajánlott. Nem fogadtam el, vonzott a főváros. 1970-ben a 450 ágyas Csepeli Kórház sebészeti osztályának vezető főorvosa lettem majd huszonöt éven át az intézmény főigazgató-főorvosi tisztét láttam el. Amikor a Csepeli Kórház 50 éves lett – 1975-ben - könyvet írtam, amely „Kórház a város peremén „ címmel jelent meg.

- Mit tart orvosi hitvallásának?

- Néhány mondatban ez alig lehetséges. Mégis röviden egy-két gondolattal válaszolok a kérdésre, amelyet már 1975-ben a Orvosi Hetilap 13-ik számában megfogalmaztam . „ Az orvos feladata és célja csak egy lehet, hogy betegét minél hamarabb meggyógyítsa vagy hozzásegítse a végleges gyógyuláshoz... Napjaink orvosi ellátásában a betegség súlyossága legyen egyedül az irányadó és a beteget oda kell eljuttatni, ahol meg is tudják gyógyítani. Ehhez nyújt segítséget a jól szervezett folyamatosan működő korszerű betegellátás. Úgy gondolom napjaink egészségügyi ellátásának is ars poeticája lehetne „...

- Hogyan telnek nyugdíjas évei?

- Tíz éve vonultam nyugállományba. Az Optimisták Klubjának egyik alapítója voltam, amely az egészségügyi dolgozók körében tartotta összejöveteleit. A klubban a életszemléletről, az életfilozófiáról beszélgettünk. A Nyugdíjasok Országos Képviselő Egészségügyi Bizottságának elnökeként hat éve tevékenykedek ebben a független érdekképviseleti szervezetben.

A szülőföld visszahúz, sőt visszavár. A gyökereim ott vannak. 2008. áprilisában az egyik rokonom gyermeke Miskolcon ballagott, természetesen a családi vacsora Újcsanálósan volt. Miskolc egészségügyi intézményei meghívásának teszek eleget, amikor a számomra oly kedves városban tudományos előadásokat tartok. 2007-ben a miskolci Lévy gimnáziumban érettségizettek találkozóján vettem részt. Egyszer-egyszer meglátogatom Szikszót. Szívemhez közel áll Szerencs is.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megye Budapesti Baráti Körének aktív tagja vagyok.

Fiam és unokám van. Nejem Detre Annamária színésznő, pszichológus, drámapedagógiát tanít.

Alapvetően optimista embernek tartom magam. Ha ismét előlről kellene kezdenem életemet determinista filozófiám alapján nem kérnék többet, vagy más az élettől, amelynek nagyon hálás vagyok. Úgy szakmai mint magánéletem kiegyensúlyozott és sorsommal elégedett vagyok.

Széplaki Kálmán